

Muhabbetin Alametleri

Heyhat! Nerede sevgi? Katkısız sevgi nerede? Sevginin hakikatleri nerede? Sevgiyi hak edenler nerede? O'nu seven kimse bir an olsun O'ndan ayrı kalmaya dayanamaz. Aşık, gündüzün insanlar arasında tek başına dolaşan bir gariptir. Gözleri tek ve bir olan sevgilisine kavuşma ümidiyle ışık saçar. Peygamber Muhammed (sav) beraber Tanrı'ya yürüyen o kutlu kervana ne mutlu!

Ebu Hureyre (ra)'ın rivayet ettiğine göre Resulullah (sa) Efendimiz şöyle buyurdular:

“Sizler iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş sayılmazsınız. Can kulağıyla dinleyiniz! Size öyle bir şey bildiriyorum ki, onu işlediğiniz takdirde birbirinizi seversiniz:

Aranızda selamı (güveni) yayınız, birbirinizden salim olunuz, herhangi bir sûretle biriniz diğerinizden zarar görmesin!”

Bu hadis-i şerifleri ile peygamber efendimiz (sa) Müslüman kardeşlerine karşı nefsin tavır değiştirmesi durumunda nefsi zapt etmeyi, onun tahriklerini kökünden kazımayı ve gayret nalınıyla başını ezmeyi emretmektedir. Bizleri imanın direği saydığı samimi muhabbetle yükümlü tutmuştur.

Allah Teala, en hayırlı muallim efendimiz (sa) aracılığıyla bize, selamı yaymanın muhabbeti doğuran bir davranış olduğunu öğretti. Ehl-i hakikat, ehl-i batılla imtihan edilir. Ancak hakikat ehlinin gayeleri, Cenab'ı Allah'a dayanıp güvenmeleri neticesinde Hak'tan sapmaz.

Ey oğul!

Allah'ın dünyayı yarattığını ve burayı meşakkat diyarı tehlike ve kötülüklerin mekanı eylediğini bil! Sonra iyilerle kötülerini, muhabbet ehliyle gaflet ehlini birbirine karıştırdı. Onları kâh rahatlık halinden sıkıntıya, kâh sıkıntı halinden rahatlığa evirip çevirdi. Bunun hikmeti, kim sıkıntı zamanında, kim rahatlık zamanında, kim nimeti vereni görerek, kim de nimeti görerek ibadet ediyor, bunları açığa çıkarmaktır.

Allah Teala, bir ayette şöyle buyurmuştur:

“İnsanlardan kimi Allah’a yalnız bir yönden kulluk eder. Şöyle ki; kendisine bir iyilik dokunursa buna pek memnun olur, bir de musibete uğrarsa çehresi değişir (dinden yüz çevirir). O, dünyasını da ahiretini de kaybetmiştir. İşte bu, apaçık ziyanın ta kendisidir.”

Bir rivayette; **“Altın ateşle, hakiki kul bela ile anlaşılır!”** denilmiştir.

Allah’ın Salih kullarını imtihan etmesinde ki hikmet, onların gönüllerinde yatan iddialarında samimi mi, yalancı mı olduklarını ortaya çıkarmaktır. Böylece sıdıkların derecesi ve diğerlerinin rezilliği meydana çıkar. İşte bu yüzden bir hakim, görünenin aksine olsa dahi davalı şahsın bildiklerini dinlemeden, iddianın doğruluğu ya da yanlışlığı hakkında hüküm vermez.

Allah Teala şöyle buyurur:

“Elif.Lam.Mim. İnsanlar, imtihandan geçirilmeden, sadece “İman Ettik” demeleriyle bırakılıverceklerini mi sandılar?”

“O halde (Resulum), Peygamberlerden azim sahibi olanların sabrettiği gibi sen de sabret...”

“(Bunlar) hakkı gerçekleştirmek ve batılı ortadan kaldırmak içindi...”

Alimler nimet zamanın da ve sıkıntı zamanın da ibadet etmek hususunda farklı görüşlere sahiptir. Bazıları, nimetler içinde Hakka ibadet eden kimsenin, nusibetler içinde Hakka ibadet edenden üstün olduğunu söylemişlerdir. Onlara göre, şükür makamı sabır makamından üstündür. İşte bu sebeple nimete şükür boş vakitte, belaya sabır ise meşguliyetler arasında yapılan bir kulluktur. Geniş ve boş vakitte Allah’a ibadet edenle, sıkıntılarla meşgul bir halde Allah’a ibadet eden aynı değildir.

Bazı alimler ise tam aksine belanın bol olduğu zamanlarda ibadet edenin daha üstün olduğunu söylemişlerdir. Delil olarak da Peygamberlerin mertebelerinin bütün insanlardan üstün olmasına rağmen, Allah’ın onların hepsini türlü bela ve musibetlerle imtihan etmesini göstermişlerdir. Peygamber efendimiz (sa)’de, bu hakikati şöyle dile getirmiştir: **“En şiddetli musibetlere uğrayan insanlar, Peygamberlerdir.”**

Kafirlerin çoğu türlü nimetler içinde yaşadıkları halde, Allah'ın nazarında mahlukatın en değersizleridir.

Perdelerin arkasından Hakkı arayanla önünde perde olmadan Hakkı arayan bir olmaz. Şakir (şükreden) Hakkı perdelerin arkasından, sâbir(sabreden) ise önünde perde olmadan Hakkı arar.

Şakir nimetlerden ötürü nefsinde duyduğu hazla Hakka ibadet eder. Sâbir ise Rabbinin sevgisiyle O'na ibadet eder.

Şakir, sahip olduklarıyla övünür, guru duyar. Sâbir ise, sahibiyle övünür. Şakirin nefsi nimetlerle doludur. Sâbirin kalbi, nimetin sahibiyle doludur.

Şakir: **“Bunca nimete sahip olduktan sonra, başıma gelene aldırım!”** der. Sâbir ise: **“Nimetin sahibi benimle beraber olduktan sonra, başıma gelene aldırım!”** der.

Allah Teala, bu hususlara Kuran'da şöyle işaret etmiştir: o sabredenler, kendilerine bir bela geldiği zaman, **“Biz Allah'ın kullarıyız ve O'na döneceğiz”** derler.

Allah şükreden kuluna, sabreden kuluna vereceği nihayetsiz ecri değil, nimetini arttırmayı vaad etmiştir. Nitekim **“... Yalnız sabredenlere, mükafatları hesapsız ödenecektir.”** ve **“... Allah sabredenleri sever.”** Buyurmuştur.

Allah Teala peygamberlerinden birine şöyle vahyetmiştir:

□ **“Ben, Ümmü'l Kitap'ta şöyle takdir ettim: sevdiğim kulumu belaların hedefi yapar, ona fakirlik elbisesi giydiririm.”**